

เกิดเป็นมนุษย์

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อันนี้ตอบสดๆ ก่อนนะ นี่มันถามมา เห็นไหม

ถาม : คนที่ตายแล้ว วิญญาณไปที่ไหนเป็นที่แรกระหว่างนรกกับสวรรค์

หลวงพ่ : โออย่างนี้นั้น.. เวลาคนตายนะ พวกเรานี่สงสัยเรื่องการตาย แต่เวลาผู้ที่ปฏิบัติ เห็นไหม เวลาเรากลับเป็นกัลป์ตาย นี่มันกลับไปอย่างหนึ่ง แต่เวลาจะตาย ถ้าคนมีสติมันรู้เลยว่าจะตายหรือไม่ตาย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตายนะ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพอตรัสรู้แล้ว ก็เสถียรไปแล้วนะ จิตนี้ผ่องแผ้วหมด พอจิตนี้ผ่องแผ้วหมด โอ้ความเป็นความตายต่างๆ นี่มันเป็นจริง จริงตามสมมุติ คือจริงตามสภาวะอนิจจัง เป็นความจริงตามสภาวะที่มันไม่คงที่ตายตัวใจ แต่เป็นความจริงอันหนึ่งของโลก

ฉะนั้นเรารู้กันได้แค่นี้ไง แต่ความจริงทุกอย่างในธรรมะนี่เราไม่รู้ ทีนี้พอเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตาย เห็นไหม เดินไปนะไปถึงนายจุนทะถวายอาหารมื้อเช้าก่อน พอฉันอาหารของนายจุนทะเสร็จแล้ว เดินไปนี่หิวน้ำหิวต่างๆ ให้พระอานนท์ไปตัก นี่แล้วเวลาเดินไปคนมาราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตลอดทางเลย

คนเรานี่จะไปตายนะ เทศน์ไปตลอดทางเลย สอนไปตลอดทางเลย ขนาดไปที่อะไรนะที่ว่างๆทั้งนั้นนั่นนะ เห็นไหม แล้วกษัตริย์มาราบมาไหว้ใจ ก็เทศน์ให้เขาฟัง พอเทศน์ให้เขาฟังเสร็จ สุดท้ายแล้วสุภัททะ พราหมณ์แก่นั่น ใจมาถามปัญหา ก็เทศน์อีก

เราจะบอกว่า เห็นไหม ถ้าเราจะเป็นจะตายนี่เราต้องมีความหวั่นไหวมาก แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เคยหวั่นไหวอะไรเลย คนเรานี้จะบอกว่ากีนี่จะตาย แต่

ตั้งแต่เข้ามาที่นี่สอนคนตลอด แล้วสอนสุภักทพะจนเป็นพระอรหันต์นะ สอนได้ตลอด นี่ไม่กลัวเป็นกั้วตาย เพราะความกลัวเป็นกั้วตายมันจบไปแล้ว

แต่พวกเรานี้เรารู้ เห็นไหม เราเป็นนักปราชญ์นะ เป็นผู้ที่มีปัญญาทางโลกมาก แต่เราไม่เข้าใจเรื่องอย่างนี้เลย แต่ถ้าเป็นเรื่องทางวิชาการนี้เราจะเข้าใจได้ เห็นไหม

“คนที่ตายแล้ว วิญญาณไปที่ไหนเป็นที่แรกระหว่างนรกกับสวรรค์”

ที่แรกนะ ! ที่แรกที่เวลาคนจะตาย จิตนี้ออกจากร่าง.. จิตนี้ออกจากร่างก่อน จิตนี้มันไป ที่นี้พอบอกว่าไปที่แรก.. ไปที่แรกนี้มันอยู่ที่การกระทำ

จิตตกอุหบดี เห็นไหม เวลาจะตายรถม้านี้มารองรับเลย ที่แรกของจิตตกอุหบดีที่ไปคือไปสวรรค์ แล้วไม่ใช่สวรรค์ธรรมดาเนะ เป็นสวรรค์ที่เลือกได้ ! คือสวรรค์ ๖ ชั้นนี้เปิดหมดเลย แล้วรถม้าทุกชั้นมารับ แล้วเทวดาชั้น ๑ ก็บอกว่า “มาชั้น ๑” เทวดาชั้น ๒ ก็บอกว่า “มาชั้น ๒” เทวดาชั้น ๓ บอก “มาชั้นนี้” เทวดาชั้น ๔ ชั้น ๕ ชั้น ๖ นี้เทวดาเรียกทุกคนเลย เทวดานี้เรียกร้องให้จิตตกอุหบดีไปชั้นไหนก็ได้ นี่คือที่แรกไง ที่แรกที่บอกว่าจะไป

เวลาเทวทัตทำกรรมไว้มากนะ เวลาสำนึกผิดแล้วจะมาลาพระพุทธเจ้า เห็นไหม พระพุทธเจ้าบอกมาไม่ถึงหรอก... มาไม่ถึงเราหรอก ทุกคนก็กลัวว่าเทวทัตจะมาถึงพระพุทธเจ้านะ ก็ถามพระพุทธเจ้า แล้วพระพุทธเจ้าบอกว่า “มาไม่ถึงเรา ! มาไม่ถึงเรา” พระพุทธเจ้าแบบว่ารู้อนาคตหมด เห็นไหม

“มาไม่ถึงเราหรอก ! มาไม่ถึงเราหรอก” สุดท้ายแล้วมาถึงวัดเชตวัน จะเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้าก็ขออาบน้ำก่อน ทำความสะอาดร่างกาย พอลงจากแคร่ พอเข้าถึงพื้นนี้พริบ ! ไปเลย นี่ไปนรกทันทีเลย... นรกอเวจีด้วย

นี่เราจะบอกว่า “คนที่ตายแล้ววิญญาณไปที่ไหนเป็นที่แรกระหว่างนรกกับสวรรค์”

ระหว่างนรกกับสวรรค์ นี่มันเป็นไป เห็นไหม เวลาจิตตกอุหบดีนี้ไปเลย สวรรค์ทุกชั้นเปิดหมด แล้วเวลาฤๅษีชีไพรหรือผู้ที่ปฏิบัติ ถ้าจิตเป็นหนึ่งนะ จิตเป็นหนึ่งไป

พรหม.. แต่ถ้าคนเรามีเวรมีกรรม คือทำความชั่วนี้มันจะลงนรกอเวจีโดยข้อเท็จจริงของกรรมเลย

ทีนี้ไปที่แรกนี่มันอยู่ที่การกระทำไง ! มันอยู่ที่การกระทำอันนั้น

แต่นี้โดยสามัญสำนึกโดยทั่วไป เราทำความดีไม่เต็มร้อย.. เราทำชั่วไม่เต็มร้อย.. เราทำทั้งดีและชั่ว ! คนเราถ้าทำทั้งดีและชั่วนี้มันจะตัดสินยังไม่ได้ พอมันตัดสินยังไม่ได้ ทีนี้ที่แรกที่ไปก่อนจะไปนรกสวรรค์ คือยมบาลไง ที่ต้องไปให้ยมบาลตัดสิน เห็นไหม เพราะมันมีนะมียมบาลตัดสิน พอไปแล้วนี่เราจะไปไหน แต่ส่วนใหญ่แล้วก็ไปนรก ส่วนใหญ่แล้วก็ลงนรก ส่วนที่ไปสวรรค์นี่น้อยมาก แล้วพอไปแล้วจะกลับมาเกิด ก็กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก

คนเราถ้าเกิดมาเป็นมนุษย์นะ สังเกตได้ไหมเวลามนุษย์เกิดเป็นมนุษย์ พอเวลามนุษย์ตายแล้วก็กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก เพราะหลวงตาเล่าถึงฌรบัว เห็นไหม ที่ว่าเป็นพระ พอเป็นพระแล้วตายไป พอตายไปปั๊บ.. ตอนเป็นพระนั้นก็เห็นพระปฏิบัติ แต่ปฏิบัติไม่ถึงที่สุด พอไม่ถึงที่สุดไซ้ไหม ทีนี้พอหลวงตาไปเจอ หลวงตาบอก “นี่ฌรบัวๆ เปลี่ยนเป็นพระบัว ตายแล้วมาเกิดเป็นฌรบัว”

แล้วในวงของพระก็ถามก็คุยกัน นี่เขาเล่าของเขาได้ ก็ไปถามเขา พอไปถามเขา แล้วเขาก็บอกว่า เวลาเขาตายไปนะ พอตายไปถึงยมบาลนี่มีจิตวิญญาณมากเลย พอมีจิตวิญญาณมากเลย แล้วยมบาลก็ตัดสินว่าให้ไปทางนั้น.. ไปทางนั้น.. ไปทางนั้น แล้วพอถึงเขานี่เขาบอกว่า “แล้วเราจะไปไหนล่ะ” ยมบาลบอกว่า “ท่านจะไปไหนก็ได้ ถ้าท่านจะไปสวรรค์ให้ลงไปแหล่งน้ำนี้ มันจะไปเลย.. ถ้าไปนรกก็ไปอีกทีหนึ่ง”

เขาบอกว่าเขาไม่ไปไหนหรอก พอไม่ไปไหนแล้วเขาก็เดินไป พอเดินไปแล้วหัวน้ำมากก็พักเหนื่อย พอพักเหนื่อยนั่งลงแล้วก็วูบ.. วูบก็มาเกิดอีก พอมาเกิดอีกนี่เขาก็ระลึกชาติได้ เขาก็คุยกัน หลวงตาท่านฟังอยู่ ท่านยังไม่แน่ใจ

เพราะอดีตชาติก่อนที่จะเกิดเป็นฌรบัวนี่เขาเกิดเป็นพระ แล้วเป็นพระที่ไปไหนเขาจำได้หมด เขาก็ตามไปหาอาจารย์เก่าของพระองค์นี้ เขาบอกว่าตอนที่เขานี้ไปศึกษา

พวกไสยศาสตร์นี่ ศึกษาพวกไสยปี่ศาจ คือว่ามีวิชา ! มีวิชาแต่เขาไม่ปฏิบัติ เขาไม่เข้ามา อริยสัจ แต่เขาทำคุณงามความดีของเขาไปพอสมควร เห็นไหม

นี่พูดถึงว่าเวลาตายไปแล้วจะไปที่ไหนที่แรก.. เพราะเป็นอย่างนี้ เพราะเวลาตาย แล้วมันอยู่ที่เวรที่กรรมของสัตว์แต่ละบุคคล เห็นไหม

“กัมมะพันธุ.. กัมมะปฏิสะระโณ” กรรมเป็นเผ่าพันธุ์.. กรรมเป็นที่กำเนิด.. กรรม ที่เป็นการกระทำ.. อันนี้มันจะจำแนกให้เป็นไป

ฉะนั้นเราจะบอกว่าเวลาตายแล้วต้องเป็นอย่างนั้น มันเป็นวิทยาศาสตร์ เราถึง บอกว่าวิทยาศาสตร์แก้กิเลสไม่ได้ไง แต่เวลาแสดงธรรมะก็แสดงเป็นวิทยาศาสตร์นี่ไง เพื่อให้เราจับต้องได้ ฉะนั้นวิทยาศาสตร์นี่มันเป็นสูตรทฤษฎีที่เราทดสอบ ให้มันออกมา เป็นค่าเป็นทางวิทยาศาสตร์ใช้ใหม่ แต่เวลาจิตใจของคน.. ความรู้สึกของคน.. การกระทำของคน.. แล้วการกระทำของคนก็ไม่เท่ากัน

ถ้าการกระทำของคน เห็นไหม เราทำกับผู้ที่มิคุณ เป็นประเพณีของชาวพุทธนะ ถ้าเวลาบ้านไหนเขาทำไรไถนา วัวควายของเขาที่เขาเอาไว้ไถนา เขาจะเห็นคุณของวัวควายเขามาก เวลาวัวควายเขาตายนี่เขาไม่กินเนื้อ เขาเอาไปฝังศพ บางที่เขาถึงกับทำ บังสุกุลให้ นิมนต์พระมาสวดมนต์ให้กับวัวควายของเขา นั่นเพราะเหตุไฉน! เพราะนี่ เป็นสังคมไทย สังคมพุทธไง ! สังคมพุทธรู้จักกตัญญูกตเวที สังคมพุทธเห็นคุณของคน ถ้าคนเห็นคุณของคน จะทำอะไรนี่มันทำไม่ได้เต็มร้อยหรอก

ฉะนั้นการกระทำของคนมันไม่เหมือนกัน คุณอย่างเช่นคนที่เลว เลวถึงกับทำ ร้ายพ่อแม่ นี่จิตใจเขาต่ำทรามขนาดไหน แม้แต่พ่อแม่ของเขา เขายังทำร้ายได้ แล้วคุณ จิตใจของคนดี จิตใจของคนที่เขาดีมากนี่เขาทำอะไรไม่ได้หรอก

ฉะนั้นการกระทำแบบนี้มันถึงค่าไม่เท่ากัน !

ค่าของกรรม... กรรมนี่เป็นอจินไตย.. กรรมนี่ไม่เสมอภาค ! เหมือนเช่นเรานี่ คน ที่มาหาเราแต่ละคน เห็นไหม ได้บุญได้กรรมแตกต่างกันไป บางคนทำบุญด้วยหัวใจ ด้วยความเคารพนบอบ บางคนมาสักแต่ว่า ไม่อยากมาเลยพ่อแม่บังคับให้มา ก็ทำไป ตามประสาอันนั้นแหละ ทำไปแสร้งๆ ใจ นี่เห็นไหม บุญไม่เท่ากันใจ บุญกุศลไม่เท่ากัน..

แต่ถ้าคนมาด้วยหัวใจ คนมาด้วยความซาบซึ้งใจก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง แต่บางคนที่มา นะ “เอ๊ะ.. เขาร่ำลือว่าพระองค์นี้ ขอบใจคุณหน่อยวะ คือจะไปนั่งจับผิด จะไปนั่งดูซิว่า จริงหรือเปล่า” นี่ไงนั่นก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง เห็นไหม มาทำบุญที่เดียวกัน บุญกุศลยัง แตกต่างหลากหลายกันไป แล้วถ้าเป็นวิทยาศาสตร์มันไม่เป็นไปตามนั้น

ฉะนั้นเวลาที่ว่า ถ้าคนตายแล้ววิญญาณไปไหน.. วิญญาณไปไหนก็ตามแต่กรรม ที่มันสร้างมา ! ถ้าสร้างคุณงามความดีมา อย่างเช่นคนที่ทำคุณงามความดีมามหาศาลเลย เขาไม่กลัวตายนะ ! เขาไม่กลัวตาย เพราะมาศึกษาธรรมะแล้ว เข้าใจตามนั้นแล้วมันไม่ กลัวตาย และไม่อยากตาย

แล้วยังคนที่ปฏิบัตินะ คนปฏิบัติแล้ว ยิ่งไปสวรรค์ไปพรหมนี่ไม่มีใครอยากไป เลย ! ไม่มีใครอยากไปเลย เพราะเวลายาวนานนานมาก ๘๐,๐๐๐ ปี ๖๐,๐๐๐ ปีนี้โอ้โฮ.. กว่าที่จะกลับมาอีกที ศาสนานี้ ๕,๐๐๐ ปี ไม่มีใครอยากไป คนที่ภวานาแล้วอยากให้สิ้นสุด แห่งทุกข์ที่นี่ ไม่อยากไปสวรรค์ ไม่อยากไปพรหม ไม่อยากไป ! เพราะกว่าจะไปแล้ว กลับมานะ โอ้โฮ.. ไปเกิดอีกยุคหนึ่งนะ เกิดแน่นอน !

นี่พูดถึงว่า “คนที่ตายแล้วจิตวิญญาณไปไหนเป็นที่แรก” มันพูดไม่ได้ ! มันพูด ไม่ได้เพราะว่าอะไร เพราะไม่มีใครบังคับจิตของใคร ! ไม่มีใครบัญชาการพลังงานตัวนี้ ได้ พลังงานตัวนี้มันจะเป็นไปตามอำนาจของกรรม

อำนาจของกรรมดีกรรมชั่วจะทำให้จิตตัวนี้ไป คือถ้ามีบุญมากก็ไปสวรรค์เลย ถ้า มีบาปมากก็ไปนรกเลย ถ้ากึ่งๆ แบบครึ่งๆ กลางๆ อย่างพวกเรา ต้องไปให้ยมบาลตัดสิน ว่าจะไปไหน แล้วท่านจะให้ไปตามนั้น

นี่มันเป็นไปตามนี้ มันไม่มีอะไรตายตัวใจ !

ถาม : ทำไมมนุษย์ถึงโลกมากนักรับ

หลวงพ่ : คนเขียมนิโมโลกเยอะละ... คนถามปัญหาไม่โลก ถึงเห็นคนอื่นว่าโลก มาก...

“ทำไมมนุษย์ถึงโลกมากนักรับ”

มันเป็นสัญชาตญาณนะ ! มันเป็นสัญชาตญาณ !

เวลาเราศึกษาทางวิทยาศาสตร์ ทางตะวันตกนี้สภาพแวดล้อมของเขาบีบบังคับ ทำให้เขาต้องใช้ปัญญาของเขา ฉะนั้นทางวิทยาศาสตร์ทางปัญญาของเขา เขาถึงได้เจริญมาก ใจของเราเนี่ยมันเกิดในประเทศอันสมควร คือเกิดในประเทศที่อุดมสมบูรณ์ อุดมสมบูรณ์นะ ในน้ำมีปลาในนามีข้าว.. คนเกิดมาแล้วไม่อดตาย นี่การไม่อดตาย มันเลยไม่มีการบีบบังคับ ทางยุโรปเวลาหน้าหนาวเขาไม่มีจะกิน ! เขาไม่มีจะกิน ทุกอย่างมันไม่มีจะกิน เขาต้องเตรียมพร้อมของเขา เขาถึงพยายามใช้ปัญญาของเขาเพื่อเอาตัวรอด มันต้องใช้วิทยาศาสตร์ ใช้อะไรเพื่อความป็นอยู่ของเขา

ฉะนั้นใจเรื่องที่เขาถามว่า “มนุษย์ทำไมถึงโลกมาก” นี้โดยสัญชาตญาณมันเป็นอย่างนั้น โดยสัญชาตญาณของมนุษย์มีคัมภีร์ มีกิเลสคัมภีร์หาความทะยานอยาก มันมีอยู่แล้ว พอมีอยู่แล้ว แล้วเรามาโดนสิ่งเร้าจากภายนอกอีก

โดนสิ่งเร้า เห็นไหม คู่มือมันโฆษณาสินค้าดี ทุกอย่างนี้มาจากสวรรค์นะ.. ตัวเจียวๆ เป็นปัจจัยที่ ๕ ปัจจัยที่ ๖ ขาดไม่ได้ พระพุทธเจ้าบอกปัจจัย ๔ แต่มันบอกว่าต้องเป็นปัจจัยที่ ๕ นะ รถเป็นปัจจัยที่ ๕ แต่พระพุทธเจ้าพูดถึงปัจจัย ๔ เท่านั้น หลักธรรมนี้ไม่ค้านกับความเป็นจริง ไม่ค้านกับการดำรงชีวิต

นี่การดำรงชีวิตมันต้องมีปัจจัย ๔ มีปัจจัยที่ ๕ นี้คู่พุทธพจน์นะ กล่าวคู่พุทธพจน์ ! ปัจจัยที่ ๕ ปัจจัยที่ ๖ ปัจจัยคือว่าต้องสำคัญไปหมด

ฉะนั้นสิ่งดำรงชีวิตมนุษย์นี้ปัจจัย ๔ มันต้องมีอยู่แล้ว ทีนี้พอปัจจัย ๔ แล้วคนต้องการสิ่งใด นี้เราพูดถึงว่าคนทำไมถึงโลกมากไป ความโลภมันเป็นสัญชาตญาณเลย มันเป็นจิตใต้สำนึกเลย สิ่งนี้แก้ไขไม่ได้.. สิ่งนี้แก้ไขไม่ได้ แต่ ! แต่ถ้าเรามาศึกษาธรรมะใช้ใหม่ เรามีสติปัญญาขึ้นมา เราจะสามารถตรงนี้ได้

ถ้าเราควบคุมตรงนี้นะ ถ้าควบคุมตรงนี้ได้แล้วเรากลับไปสัญชาตญาณเลย สัญชาตญาณคือการเงินจรรยา นิ่งสมาธิ ภาวนา ให้มันเกิดขึ้นมาตามข้อเท็จจริงเลย แต่

เวลาเราเดินจงกรม นั่งสมาธิ ภาวนากัน เราคิดว่าอยากได้มรรคได้ผลใจ มันเป็นความอยากซ้อนความอยาก แล้วคนที่ภาวนาถึงไม่ได้อะไรเลย !

แต่ตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นมา เห็นใหม่ ท่านปฏิบัติของท่าน โดยข้อเท็จจริง โดยเนื้อหาสาระ โดยสัตยชาติญาณทุกคนเกิดมาไม่ยอมตายละ ! ทุกคนเกิดมาแล้วอยากสิ้นนิพพานหมดละ ทุกคนเกิดมา พอศึกษาธรรมแล้วอยากจะพ้นไปจากทุกข์ให้หมดละ

นี่ตัวสัตยชาติญาณมันมีของมันอยู่ แล้วที่นี้คนเรานั้นอยู่ที่การจินตนาการ พออยู่ที่การจินตนาการ แล้วพอศึกษาธรรมของพระพุทธเจ้าขึ้นมาแล้วก็เทียบเคียง เห็นใหม่ คุณติ เศรษฐีโลกเขามีเงินก็หมื่นล้าน เราก็ต้องการให้มีมากกว่าเขาซักล้านหนึ่ง จะได้ชนะเขา

นี่ใจโดยกิเลสมันเป็นอย่างนั้น แต่โดยข้อเท็จจริงมันจำเป็นต้องใช้อย่างนั้นใหม่ ถ้าโดยข้อเท็จจริงมันต้องใช้อย่างนั้นปึ่บ นี่ใจ “ทำไมมนุษย์เราเกิดมาถึงโลกมากนัก”

โลกนี้มันมีโดยธรรมชาติ ทุกคน ! คนเกิดมาทุกคนมีกิเลสหมด ถ้าไม่มีกิเลส ทุกคนไม่ได้เกิดมานั่งอยู่นี่หรอก คนที่เกิดมามีกิเลสทุกคนเลย ! ที่นี้พอมีกิเลสแล้วเราจะควบคุมมันอย่างไร นี่ใจ

ฉะนั้นเราบอกว่า “ทำไมมนุษย์ถึงโลกมากนัก” มันก็โลกเพราะกิเลสใจ ! เพราะอวิชาใจ !

นี่พระพุทธเจ้าถึงสอนถึงมารใจ สอนถึงอวิชาว่ามันน่าเกลียดน่ากลัว.. อวิชานี้น่ากลัวมาก แต่มันอยู่บนจิต ! มันอยู่บนจิตคืออยู่บนเรา มันน่ากลัวขนาดไหน พอเราศึกษาธรรมแล้วเราก็ต้องมาขัดเกลา ถ้าเราไม่ขัดเกลาละ... “ทำไมมนุษย์มันโลกมากนัก” แล้วเราก็ไม่เคยดูแลมันเลย แล้วเราก็ส่งเสริมมันด้วยนะ ใจ้ความโลกอันนี้มันจะทำให้ชีวิตเราทุกข์ยาก !

ใจ้ความโลกอย่างนี้มันทำให้เราทุกข์เรายาก ใจ้ความโลกอันนี้มันทำให้เราเจ็บช้ำน้ำใจใจ ที่นี้ธรรมะจะไปแก้มันใจ ! ธรรมะจะไปแก้มันใจ ที่เรามาศึกษา เราเป็นชาวพุทธ เราจะแก้มันอยู่นี่ใจ

ถ้าเราจะแก้มัน.. เรารู้ว่ามนุษย์ทำไมโลกมากนัก ! เราก็เอาศีลเอาธรรมมาขัดเกลามันไง เอาศีลเอาธรรม เอาความจริงของเรามาขัดเกลามัน มาดูแลมัน ถ้ามาดูแลมันนะ ให้ความโลกมากนัก นี่เราก็เห็นโทษมันไง

คำว่าเห็นโทษนะ “กินก็กินเท่านั้น.. อยู่ก็อยู่เท่านั้น.. สร้างตึกमार้อยชั้น ก็นอนแค่นั้นนอนนี่...”

นี่ไงปัญญามันจะย้อนกลับมาไง ถ้ามีปัญญาย้อนกลับมาซะ เรามีมากมีน้อยเราก็เจองานชาวบ้านเขา เราก็เจองานเขา เราก็หาของเรา เราก็ดูของเรา

นี่มันจะแก้โลกที่นี้ไง ! ไม่ใช่ว่ามนุษย์มันโลกมากนัก.. แล้วจะทำอย่างไรความโลกมันถึงไม่มีล่ะ.. มันเป็นไปได้หรือ !

บาดแผลนี่นะ เวลาเราไปคุยมันนะ ไปเขียนมันนะ มันมีแต่เลือดกับเลือด บาดแผลนี่ ยิ่งไปแกะมันนะเลือดมันยิ่งออก ทำไมมนุษย์มันโลกมากนัก.. แล้วเราเข้าไปหามันนะ มันยิ่งโลกมากขึ้นเรื่อยๆ มันยิ่งจะโลกขึ้นเรื่อยๆ ไอ้ที่ว่าเขาโลกมากแล้วเราไม่โลกนี้แหละมันจะโลกมากขึ้นเรื่อยๆ

แต่ถ้าเรามีปัญญา เห็นไหม เราสอนมันไง ! เราสอนมันว่าทำไมเป็นอย่างนี้.. ทำไมเป็นอย่างนี้ นี่ไงมันเห็นเหตุเห็นผล

“กิเลสไม่มีเหตุมีผล ! กิเลสไม่มีเหตุมีผล มันคิดได้ร้อยแปด”

นั่งอยู่นี่มันจะเหาะไปดวงจันทร์กัน นั่งอยู่นี่มันอยากมีเหมืองทองคนละ ๕ เหมือง แล้วมันเป็นไปได้จริงไหม.. กิเลสไม่มีเหตุมีผล แต่มันโลกไม่มีวันหยุด ! มันไม่มีเหตุมีผลนะ ใครบ้างไม่อยากจะถูกหวยรางวัลที่หนึ่ง ๕๐๐ ครั้ง เอ็งได้ ๕๐๐ ครั้ง ฎขอ ๕๐๐ กับ ๑ ครั้ง ฎขอมากกว่าเอ็งครั้งหนึ่ง

นี่ไงทำไมมนุษย์มันโลกมากนัก.. มันไม่มีเหตุมีผลไง เราถึงได้ทำไง หลวงตาสอนว่า “เหตุและผลคือธรรม ! เหตุและผลนะกิเลสมันกลัว”

กิเลสนะ ถ้าเราตั้งสติของเราซะ แล้วเราเอาเหตุเอาผลของเราเข้าไปต่อรองกับมัน เหตุและผลคือธรรม ! ถ้าเอาเหตุผลเข้าไปนี่มันฟังบ้าง แต่ถ้าคนอื่นสอนมันไม่ฟังนะ...

นี่พูดถึงว่าทำไมคนมันโลกมากนั้ !

ถาม : พระสงฆ์ที่เข้าร่วมชุมนุมทางการเมืองผิดศีลหรือไม่ สมควรหรือไม่สมควร

หลวงพ่ : ถ้าพูดอย่างนี้ สังคมสงฆ์เราก็เป็นสงฆ์นะ

“พระสงฆ์ควรเข้าร่วมชุมนุมทางการเมืองหรือไม่” ไม่สมควร ! ไม่สมควร ! ไม่สมควร ! เพราะมันมีในสมัยพุทธกาล พระอชาตศัตรูไซ้ใหม่จะปฏิบัติ นี่คือการเมือง

พระอชาตศัตรูเป็นคนดีนะ เวลาเกิดขึ้นมา อาวุธในพระราชวังของพระเจ้าพิมพิสารนี้มีแสงขึ้นหมดเลย แสดงว่าอัฐ.. แรงแรงมาก แล้วก็พวกพราหมณ์ในราชวังบอกว่า “นี้จะแย่งราชบัลลังก์ ให้ฆ่าทิ้ง ! ให้ฆ่าทิ้งเลย”

ที่นี้พ่บอกให้ฆ่าทิ้ง แต่พ่ก็ต้องรักลูกเป็นธรรมดา “แล้วมีทางแก้ไขได้ไหม มีทางแก้ไขอย่างไรได้บ้าง” สุดท้ายแล้วก็บอกว่าถ้ามีทางแก้ไขก็ต้องแก้ไข ต้องดูให้ดีว่าจะทำอย่างไร พอสุดท้ายแล้วก็เลยตั้งชื่อให้ว่า “อชาตศัตรู ! คือไม่เป็นศัตรูกับใคร” เป็นเด็กที่ดีมาก แล้วเลี้ยงดูมาอย่างดีมาก เห็นไหม เขาพยายามแก้ไข แต่เพราะเวรเพราะกรรม ! เพราะเวรเพราะกรรมไง

ถึงเวลาแล้ว เทวทัตอยู่กับพระพุทธเจ้า พอเทวทัตนี้อยากจะปกครองสงฆ์ แต่มันไม่มีใครมาศรัทธาพระเทวทัตเลย เทวทัตก็เลยคิดว่าต้องหาฐาน.. หาฐานไว้อย่างไร จะสร้างฐานการเมือง พอสร้างฐานการเมืองก็คิดว่ามองหาคไรก็ไม่เจอ สุดท้ายก็มองไปที่อชาตศัตรู

อชาตศัตรูเป็นมกุฏราชกุมาร จะขึ้นปกครองแทนพระเจ้าพิมพิสาร ฉะนั้นพ่ไปหา ไปยุไปแห่ไซ้ใหม่ พอไปยุแห่นี้เหตุผลมีนะ ไปบอกอชาตศัตรูว่าให้ปฏิบัติ

“ทำไมต้องปฏิบัติ เดียวพ่ก็ให้เอง”

“อ้าว.. เดียวถ้ามีงตายก่อนพ่มีงละ”

ไอ้โฮ.. คิดแล้วนะ ยุทุกวัน ! ยุทุกวัน ยุจนสุดท้ายนะเอาอาวุธไปเข้าเฝ้าเลย ก็จะต้องปลงพระชนม์เลย ทีนี้ทหารก็จับได้ก่อน พอจับได้ก่อนแล้วพ่อก็ถามว่าลูกอยากได้อะไร อยากได้ราชบัลลังก์ พ่อยากได้ราชบัลลังก์ก็จะให้เลย ให้ทุกอย่างนะ ! ให้ทุกอย่าง ลูกอยากได้อะไรให้เลย

ทีแรกก่อนที่จะเข้ามาจับได้ก่อน พอจับได้ก่อนเขาก็ถาม เพราะพวกทหารพอจับได้ก็แบ่งเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งบอกว่าจะฆ่าเลย เพราะว่าพอจับอชาตศัตรูได้ใช่ไหม ก็ต้องจับเทวทัต พอจับเทวทัตแล้วก็จะจับสงฆ์ จะฆ่าสงฆ์หมดเลย แล้วอีกฝ่ายหนึ่งเขาประชุมกัน เขาประชุมกันในสภา

ฝ่ายหนึ่งบอกว่าต้องจับฆ่าหมด อีกฝ่ายหนึ่งบอกว่าไม่ได้ ! ไม่ได้ ! จำไม่ได้หรือ เพราะก่อนที่จะมีเรื่องนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พระสารีบุตร... เพราะพระสารีบุตรนี้รู้อนาคตไง พระพุทธเจ้ารู้อนาคต.. อนาคตตั้งสัญญาทั้งหมดก็ให้พระสารีบุตรไปเดินประกาศที่นครราชคฤห์ บอกว่าเทวทัตกับสงฆ์ไม่เกี่ยวกัน ! เทวทัตกับสงฆ์ไม่เกี่ยวกัน ! เทวทัตกับสงฆ์ไม่เกี่ยวกัน ! ประกาศอยู่ ๗ วันก่อนที่จะเกิดเรื่อง

พอเกิดขึ้นมานะ พออชาตศัตรูเอาอาวุธเข้าไปแล้วนี่เขาจับได้ พอจับได้แล้วก็เลยบอกว่าเทวทัตเป็นสงฆ์ เป็นพระองค์หนึ่งใช่ไหม ทีนี้ขบวนการสงฆ์ก็ปฏิบัติด้วย ก็บอกว่าให้จับให้หมด ! แต่อีกฝ่ายหนึ่งบอกว่าจำไม่ได้หรือ พระพุทธเจ้าประกาศก่อนอยู่ ๗ วันไง บอกว่าเทวทัตไม่เกี่ยวกับสงฆ์ ! ไม่เกี่ยวกับสงฆ์ !

พอประชุมไม่ลงกันก็ไปเฝ้าพระเจ้าพิมพิสาร พระเจ้าพิมพิสารก็ชักทั้ง ๒ ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งบอกว่าให้ฆ่าให้หมด.. แต่อีกฝ่ายหนึ่งบอกว่าไม่ได้ เพราะว่ามันไม่เกี่ยวกันแล้ว มันขาดกันตั้งแต่ที่ว่าพระสารีบุตรประกาศก่อนแล้ว

สุดท้ายแล้วพระเจ้าพิมพิสารบอกว่า พวกที่บอกว่าฆ่าไม่ได้นี่ถูกต้อง เพราะมันไม่เกี่ยวกันจริงๆ เพราะพระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโศดาบัน สุดท้ายก็ให้เลิกให้เคลียร์กันไป แล้วก็ให้พระอชาตศัตรูขึ้นครอง พอพระอชาตศัตรูขึ้นครองแล้วจะฆ่าพ่อก็ไม่กล้า เพราะจิตใจเป็นคนดีอยู่ แต่ด้วยเวรด้วยกรรมโดนยุแห่ ก็จับพระเจ้าพิมพิสารไปขังไว้ ขังไว้ เพราะจริงๆ แล้วไม่กล้าฆ่า ก็ขังไว้

เหตุที่มันเกิดมา นี้การเมือง เห็นไหม เพราะในพระไตรปิฎกมันมียืดยาวมาก..

“พระสงฆ์ควรเข้าชุมนุมการเมืองหรือไม่..”

ไม่ควร ! ไม่ควร ! ไม่ควรเข้าชุมนุมทางการเมือง เพราะถ้าการเมืองแล้ว การเมืองมันเป็นเรื่องของอำนาจ ฉะนั้นในกฎหมายของ พ.ร.บ.สงฆ์ในเมืองไทยที่ว่า “พระสงฆ์ห้ามยุ่งการเมือง.. พระสงฆ์ไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียง.. พระสงฆ์ไม่มีสิทธิเลือกตั้ง” ไม่มี ! เขาแยกออกไปเลย

พระสงฆ์ เห็นไหม เมื่อก่อนนะในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช พระสงฆ์นี้มีค่ามากกว่านี้เยอะนะ เพราะเราศึกษามา.. ศึกษามาตั้งแต่หลวงปู่เล่าท่านเล่าให้ฟังว่า สมัยก่อนพระสงฆ์เวลาจะไปไหนนะ รตราทุกอย่างนี้เขาจะให้อำนาจความสะดวกให้พระสงฆ์ เพราะพระสงฆ์หิบบเงินหิบบทองไม่ได้

สุดท้ายแล้วพอสังคมมันอ่อนแอลง สังคมอ่อนแอลง ! สังคมหยาบซาลง ! บอกให้พระสงฆ์มีค่าเท่ากับข้าราชการ ให้เสียค่ารถเครื่องราคา ให้ทุกอย่างนี้เห็นไหม แต่เดิมพระสงฆ์นี้เขายกไว้ เขายกพระสงฆ์ไว้สูงมาก แต่พระสงฆ์เราทำตัวกันไม่น่าเชื่อถือแล้วสังคมนี้เริ่มอ่อนแอลง ถึงบอกว่ให้พระสงฆ์มีค่าเท่ากับราชการ คือทุกอย่างสิทธิเหมือนราชการ แล้วพระสงฆ์นะ พระสงฆ์มีสิทธิ เห็นไหม

ยกเว้นพระสงฆ์ไม่ต้องเสียภาษี นี่เพราะอะไร เพราะพระสงฆ์ไม่มีสิทธิ พระสงฆ์ไม่มีอาชีพ พระสงฆ์ไม่มีรายได้ พระสงฆ์ไม่มีสิ่งใดๆ เลย ถ้าตามธรรมวินัยนะ

ฉะนั้นพระสงฆ์ไม่ควรยุ่งการเมือง ไม่ควรยุ่งเด็ดขาด ! แต่การเมืองมันมาอยู่กับพระสงฆ์ ! ย้อนกลับแล้ว.. มันไม่ใช่ว่าพระสงฆ์ไปยุ่งกับการเมืองนะ แต่การเมืองมันมาอยู่กับพระสงฆ์ แล้วจะทำอย่างไรล่ะ... การเมืองมันมาอยู่กับพระสงฆ์ ! พระสงฆ์ที่ไหนมีชื่อเสียง การเมืองเข้าไปเกาะหมดล่ะ

นี่ไง นี่เราไปมองกันเอง... “พระสงฆ์ที่เข้าร่วมชุมนุมการเมืองนี้ผิดศีลหรือไม่” แต่ถ้าเป็นเรื่องการเมืองนี้เขามีอยู่แล้วนะ แล้วถ้าพระสงฆ์เรามีสติ พระสงฆ์เราจะไม่ทำขนาดนั้นหรอก แต่พระสงฆ์ก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง พระสงฆ์ก็อยู่ในสังคมๆ หนึ่ง พระสงฆ์ก็อยากให้สังคมนี้ดีที่สุดที่สุคนั่นล่ะ อันนั้นพระสงฆ์ที่ดีใจ เห็นไหม

พระสงฆ์ที่ดี.. นี้พูดแล้วเราสะท้อนพอสมควรเรื่องหลวงตานี้ หลวงตาท่านบอกว่า เขาหาว่าท่านไปยุ่งเรื่องการเมือง.. ท่านบอกว่าท่านไม่ยุ่งการเมือง การเมืองเป็นของสกปรก แต่ท่านช่วยเหลือสังคมต่างหากละ ท่านอยากช่วยเหลือโลก ! ท่านอยากช่วยเหลือสังคม ! ที่นี้พอสังคมมันรวมกันเข้า ในเมื่อชุมชนรวมขึ้นมามันก็เป็นการเมืองโดยธรรมชาติ แต่ท่านไม่ยุ่งกับการเมือง

เราเป็นลูกศิษย์หลวงตาเฮ้อ.. วันนี้พูดเต็มปากเลยนะ ไม่เคยพูด.. เพราะเขาบอกว่าเราเป็นลูกศิษย์หลวงตา เรียบอกว่าไม่ใช่.. เราไม่ใช่ แต่เราจะบอกว่าเราเป็นลูกศิษย์หลวงตา เพราะว่าเราเคยเห็นหลวงตามาเรื่องอย่างนี้ เรื่องสิ่งที่เขาให้สถาปนาบรรดาศักดิ์อะไรกับท่านมาเยอะแยะ เมื่อก่อนท่านไม่เอาๆ ทั้งนั้นแหละ แต่สุดท้ายนี้ท่านออกมาช่วยชาติ พอออกมาช่วยชาติต่างๆ แล้ว สิ่งนี้ผลตอบแทนขึ้นมาเพื่อเป็นเกียรติ ! เป็นเกียรติของศาสนา ท่านก็พอรับไว้เป็นพิธีเท่านั้นแหละ

ที่นี้หลวงตาท่านไม่ยุ่งการเมืองหรือจริงๆ แล้วโดยความรู้สึก โดยน้ำใจของท่าน ท่านไม่ยุ่งกับการเมืองหรือ แต่ในเมื่อเราออกมาช่วยโลก คือมันออกมาช่วยใช่ไหม พอมาช่วยปั๊บ นี่สังคมเป็นฝักเป็นฝ่ายขึ้นมา มันก็เป็นการเมืองขึ้นมาเพราะความเชื่อ ! ความเชื่อแบ่งเป็นฝักฝ่ายขึ้นมา แล้วเราจะช่วยเขา เราจะให้พ้นจากวิกฤตินั้นไป

ถ้าหลวงตาท่านปล่อยให้มีการรวมบัญชีนะ แล้วพอรวมบัญชีไปแล้วนะ แล้วเกิดเศรษฐกิจรอบสุดท้ายนี้ เพราะรวมบัญชีเงินนี้มันก็ต้องไปลงทุนในพันธบัตรเขาหมดนะ เมืองไทยจะล้อมรอบสองนะ !

ถ้าตอนนั้นหลวงตาไม่ออกมาเคลื่อนไหว มันจะมีการรวมบัญชี พอรวมบัญชีเสร็จแล้ว เงินนี้ก็ต้องหาผลประโยชน์ ก็คือซื้อพันธบัตรของทางยุโรป แล้วมันก็จะล้มไป แล้ว ท่านทำนี้ท่านเอาตัวท่านนะเจ็บปวดขนาดไหน เอาแลกมา.. แลกมาเพื่อประเทศชาติ ใครคิดถึงบุญคุณท่านบ้าง ! ใครคิดถึงบุญของท่านบ้าง ! มีแต่คำสาดเสียดเสีย แต่บุญคุณของท่าน ท่านทำเพื่อประเทศชาติใครคิดถึงบ้าง !

แต่อันนี้.. เวลาไปร่วมชุมนุมทางการเมืองนี้ไม่ควร ! ไม่ควร ! เห็นด้วย ไม่ควร.. เราอย่าไปยุ่งกับการเมือง เพราะการเมืองจะมายุ่งกับเรา

แต่สำหรับครูบาอาจารย์.. พอเราพูดอย่างนี้ปั๊บ เราเป็นลูกศิษย์ใช้ใหม่ พูดแต่ว่า พระสงฆ์ที่อื่น แล้วพระสงฆ์ของพวกเราทำไมไม่พูดถึง นี่เราพูดถึงนี่เราถึงบอกให้เห็นว่า เวลาท่านทำ ท่านทำของท่านอย่างนั้นนะ

นี่พุทธธรรมะ เดียวมันจะเข้าไปการเมือง... จบ

โอ้.. ไปเรื่อยๆ นะ เพราะอันนี้เราให้เขาถามขึ้นมาเอง

ถาม : ผมโดนรถชน ต้องผ่าตัดสมองถึง ๓ ครั้ง อยากทราบว่า เป็นเคราะห์กรรมของ ผม หรือความประมาทของผู้อื่น

หลวงพ่อ : เราจะบอกอย่างนี้นะ อุบัติเหตุคือกรรมเวร ! กรรมเวรนี้มันเกิดจาก อุบัติเหตุ อย่างเช่นเราอยู่กับครูบาอาจารย์นะ เวลาท่าน... เอ๋ยถึงเลยก็ได้ พูดตามตรงเลย ละ หลวงปู่จวน.. หลวงปู่จวนนี้ทุกคนจะไปขอประวัติท่านเยอะแยะเลย ท่านไม่ยอมให้ แต่สุดท้ายแล้วท่านก็เขียนประวัติท่านไว้ ๓-๔ ม้วน ท่านอัดเทปเสียงท่านไว้เอง แล้ว ท่านก็เอาไว้ที่ชั้น ๕ ที่กุฏิทอกอยู่ชั้น ๕

ธรรมดาท่านจะไม่ให้ประวัติใครนะ แต่ที่นี้พอท่านจะให้ เพราะท่านรู้ว่าท่านจะ ไปตาย ท่านก็พูดประวัติของท่านใส่ไว้ในเทป ๕-๖ ม้วน แล้วเอาไว้ที่ชั้น ๕ แล้วท่านก็ มาขึ้นเครื่องบินที่อุดรฯ แล้วก็มาเครื่องบินตกที่ปทุมฯ แล้วท่านก็เสียชีวิต

ฉะนั้นพอท่านเสียชีวิตไปปั๊บเขาก็พยายามวังกัน ท่านก็สั่งพระไว้ว่า ท่านเขียนประวัติ ของท่านไว้ ท่านพูดประวัติของท่านไว้ในเทป แต่พอไปนะไม่เจอเลย ลมนี้ณะลมมันพัด ลมนี้มันพัด มันหอบเอาเทปนี้หายไปหมดเลย เทปนี้มันไปตกอยู่ที่ภูเขาเงา เขาไปรื้อค้น ได้ไม่ก็มีม้วน ได้ไม่ครบ คือว่าท่านไม่ให้ไง

นี่เราจะบอกว่า อุบัติเหตุคือกรรม ! คำว่าอุบัติเหตุ

ฉะนั้นเราบอกว่า สิ่งที่ว่าเวลาครูบาอาจารย์... อย่างเช่น คนละมิตที่เขาสื่อ ความหมายกัน เพราะว่าจิตวิญญาณเขาไม่มีมือ เขาใช้ลม เห็นไหม เวลาลมพัดนะ ลม หอบสิ่งต่างๆ ไป ให้อะไรเฮอริเคนนั่นเรื่องของเขาเนะ เขาไม่เกี่ยวกับเรา

แต่เรื่องความเป็นจริงนี้มันมีของมันอย่างนั้น ที่นี้ถ้ามีอย่างนั้นแล้วเขาบอกว่า “เวรกรรมๆ นี่เพราะมีกรรมๆ” ไอ้เคราะห์เวรเคราะห์กรรมนี่นะ อย่างเราโคจรตอนนี้มันเป็นอุบัติเหตุใหม่.. เป็น ! แล้วเวลาเกิดอุบัติเหตุนี้นะ ถ้าเขาเกิดสตินะ เขาแค่มีสติคนเดียว เขาหักพวงมาลัยหลบนะ อุบัติเหตุนี้ไม่มีแล้ว

เคยเห็นไหมเครื่องบินตกนะ เวลาเครื่องบินตก เครื่องบินโดยสาร คนที่มานี่มาจากทั่วโลกเลยนะ มาขึ้นเครื่องบินลำเดียวกัน แล้วก็ไปตกตึก ! ตายพร้อมกันหมดเลย นี่มันมาจากอะไรละ.. แล้วกรรมทำไมมันกระจายไปขนาดนั้นละ..

พอพูดเรื่องอย่างนี้แล้วทุกคนจะน้อยใจใจ อย่างเช่นเราพิการ เราพิการเราก็บอกว่านี่เพราะเรามีเวรมีกรรม.. เรามีเวรมีกรรม หมอมันทำไมดีใจ หมอผ่าตัดคิดพลาดทำให้พิการ แล้วมาโทษเวรโทษกรรม.. ก็อุบัติเหตุเกิดจากหมอนั่นละ มันก็เป็นเวรเป็นกรรมนั่นนะ เพราะว่าโรคเวรโรคกรรมมันมีของมัน โรคความชราภาพมันมีของมัน

ฉะนั้นสิ่งที่ว่า “ผมถูกรถชน ผ่าตัดสมองถึง ๓ หน อยากทราบว่าเป็นเคราะห์กรรมใช่ใหม...” มันเป็นเคราะห์กรรมแน่นอน ทำไมคนอื่นไม่เป็น แต่เป็นเคราะห์กรรมนี้ ไม่ใช่ว่าเคราะห์กรรมแล้วมันจะต้องทำร้ายตัวเอง คิดเหยียบย่ำตัวเองนะ

ทำไมเราเกิดมาเป็นเจ๊กละ ทำไมเราไม่เกิดมาเป็นคนไทยเหมือนเขาละ นี่เป็นเคราะห์กรรมของเราหรือเปล่า ในหมู่คณะนะ เวลาเพื่อนเขาไปด้วยกัน เวลาไปอยู่ในหมู่คณะเขาบอกว่าพระสงฆ์มากเลย เณรมันถาม “ทำไมท่านต้องเป็นเจ๊กด้วย”

อ้าว.. เราเกิดเป็นเจ๊กนะ อ้าว... แล้วมันเป็นเวรเป็นกรรมหรือเปล่าเนี่ย โธ้ย.. เราก็คงน้อยใจนะ เราเกิดเป็นเจ๊ก เราไม่ได้เกิดเป็นคนไทยเชื้อ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ เราไม่ใช่ไทยแท้ ! อ้าว... แล้วฉันมาเป็นพระสงฆ์ด้วย.. อย่างนี้เป็นเวรกรรมหรือเปล่า?

ที่เราพูดนี้เราจะพูดให้เห็น เราจะพูดแบบว่าให้ทุกคนไม่เหยียบย่ำตัวเองใจ เพราะถ้าอย่างนั้นปีบเราก็บอกว่าเราค้าตัวยกว่าคนอื่นใช่ไหม เรามีกรรมอย่างนั้น แต่คนอื่นเขาไม่มีกรรม เราค้าตัวยกว่าเขาใช่ไหม คนอื่นเขาจะมีคุณค่ามากกว่าเราใช่ไหม เราค้าตัวยกว่าเขาหรือ เราถึงมีกรรมอย่างนี้

มันเป็นเวรกรรมของแต่ละส่วนบุคคล ! ฉะนั้นพอถึงนี้มันมีเวรมีกรรมใช้ใหม่ ผ่าตัดสมองถึง ๓ หนใช้ใหม่ แต่ถ้าผ่าตัดสมอง ๓ หนแล้วหาย นี่คือกรรมดีใจ ! แล้วเวลากรรมดีนี้ไม่พุดถึง เวลาคนเขามีเวรมีกรรมนี้โป่ง ! เดียวตายเลย โอ้เรายังฟื้นมายังหายมา อย่างนี้เป็นกรรมดีหรือเปล่า ?

เหรียญมันมี ๒ ด้านไง มีด้านมืดและด้านสว่าง มีด้านบวกและด้านลบ ในชีวิตเราก็เหมือนกัน มันก็มีด้านบวกและด้านลบ ทุกคนก็อยากมีด้านบวกหมด เหรียญมันมีด้านเดียวไม่ได้ เหรียญมันมี ๒ ด้าน ความรู้สึกของเราเดี๋ยวก็บวกเดี๋ยวก็ลบ

ฉะนั้น มีสติปัญญาแล้วเราพยายามสร้างแต่ทางด้านบวก ด้านลบเราไม่คิดถึงมัน ด้านลบมันเป็นสิ่งที่เขาเรียกว่ากรรมใหม่-กรรมเก่า ดูตัวอย่างเช่นเมื่อวานเราทำสิ่งอะไรไม่ดีไป วันนี้มันให้ผลมาใช้ใหม่ เมื่อวานใครปลูกต้นไม้ไม่ดี วันนี้ต้องไปปลูกใหม่ นะ เพราะเดี๋ยวมันตาย แต่ถ้าเมื่อวานใครปลูกต้นไม้ไว้ดีมากเลย วันนี้ต้นไม้ไม่ต้องไปทำอะไรเลย รดน้ำแล้วมันจะขึ้นเลย

ถ้าเมื่อวานทำสิ่งที่ดีไว้นะ วันนี้จะดีมาก ๆ เลย.. ถ้าเมื่อวานทำสิ่งที่ไม่ดีไว้นะ วันนี้ต้องไปแก้ไข..

ฉะนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นมานี้ มันเป็นผลเกิดจากเมื่อวานนี้ พอเกิดจากเมื่อวานนี้ แล้วเราจะแก้ไขวันนี้... เราจะแก้ไขวันนี้ ! พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ ! พระพุทธเจ้าสอนปัจจุบัน พระพุทธเจ้าสอนให้แก้ที่นี้ ! แต่ถ้าถามว่ามันเป็นเวรเป็นกรรมใหม่... เป็น ! แต่กรรมดี-กรรมชั่ว อยู่ที่การแก้ไข พัฒนามัน ทำให้ดีขึ้น !

โอ้โฮ...

ถาม : หมาหอนที่ศาลานี้ แต่บางคน(ฝั่งนู้น)ได้ยิน บางคนไม่ได้ยิน ทั้งที่ตื่นอยู่ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร

(ผู้ฟังหัวเราะ)

หลวงพ่ : หมาหอนอยู่ฝั่งนี้... โอ้ นี่เป็นคำถามศัพท์พระเนาะ แต่เราจะตอบเพราะอะไร เพราะพวกนี้เป็นพวกเด็กใหม่ เขาเพิ่งมา แล้วเราเป็นคนบอกเองว่าให้เขียนขึ้นมา

ถาม แล้วถ้าเขียนขึ้นมาแล้วไม่ตอบ เดี่ยวหาว่าพระโกหก.. ก็พระทำเองให้ถาม แล้วทำไมพระไม่ตอบ

มันเป็นไปได้หมดเลยนะ มันเป็นไปได้... อย่างเช่นเรานั่งคุยกันนี้ ถ้าคนเพลินอยู่ จะไม่ได้ยิน คนเล่นกันอยู่นะ เวลาพูดกันบางคนได้ยินบางคนไม่ได้ยิน เห็นไหม ความเพลินของเขา คือจิตมันสนใจสิ่งใดอยู่ เขาเรียกชวนะ !

เรื่องอายตนะ.. ชวนะนี้ ถ้าจิตเราสมบูรณ์ใช้ใหม่ เสียงกระทบหูแล้วจิตรับรู้ นี่เขาเรียกว่าจักขุวิญญาณ.. โสตวิญญาณ.. ฆานวิญญาณ.. คือวิญญาณรับรู้ นี่สิ่งที่รับรู้อารมณ์ จะสมบูรณ์

แต่เวลาเสียงที่กระทบหู แต่จิตใจเราไม่สมบูรณ์ พอไม่สมบูรณ์นี้มันไม่รับรู้ เสียงกระทบนะบางที่เราได้ยินเสียง แต่เราไม่รู้ว่าเป็นเสียงอะไร เพราะจิตใจเราไม่สนใจ แต่ถ้าจิตใจเราสนใจนะ เราเงี่ยหูฟังดีๆ เราตั้งใจฟังดีๆ นะมันจะชัดเจนมากเลย

ฉะนั้นบางคนได้ยินเพราะจิตเขารับรู้ บางคนไม่ได้ยินเพราะว่ามันเพลินทำอะไรอยู่ หรือคิดเรื่องสิ่งใดอยู่ มันก็ไม่รับรู้สิ่งนี้ได้

เรื่องอื่นๆ เรื่องของประสาทสัมผัส ความรับรู้ ถ้าประสาทสัมผัสมันตั้งใจมันก็ได้ชัดเจน ถ้าประสาทสัมผัสมันไม่ตั้งใจ มันรับรู้อยู่ น้อย่างเช่นปัจจุบันที่เรานั่งกันอยู่นี้ คลื่นโทรศัพท์มีอยู่ทั่วไปไหม เราไม่เปิดเครื่องไป ตอนนีเราปิดโทรศัพท์อยู่ไม่ได้ยินหรอก แต่ถ้าเราเปิดโทรศัพท์อยู่ ถ้ามันโทรมาตรงเบอร์เรานะ อ้อคๆ แล้ว

นี่คลื่นมันมีอยู่ทำไมเราไม่ได้ยินล่ะ ทำไมเราไม่ได้ยินเลย... นี่ไง อายตนะไง !

อันนี้อันหนึ่ง มันไม่มหัศจรรย์อะไรเลย.. เป็นสิ่งที่ไม่มหัศจรรย์อะไรเลย ถ้ามหัศจรรย์นะ คือมันไม่มีสิ่งใดเลยสิ เวลาเขาภาวนากันนี่เงิบ.. ไม่มีสิ่งใดเลย แล้วเสียงมโหรีมันตีขึ้นมา เสียงขลุ่ยกล่อมคนตรีตีขึ้นมา อันนั้นสิถึงจะเป็นสิ่งมหัศจรรย์ แล้วเขาได้ยินคนเดียวไง แล้วสิ่งที่เป็นมโหรีขลุ่ยกล่อมมันมีที่ไหน มันไม่มีไง ทำไมเขาได้ยินล่ะ..

เสียงที่เป็นทิพย์มีนะ ไม่อย่างนั้นมันจะไม่มีอภิญญา ๖ หรือ หูทิพย์ ตาทิพย์นะ...
เราอยากรู้หูทิพย์ก็เปิดโทรศัพท์ทลิตี ตาทิพย์ก็เปิดทีวีก็เห็นหมดละ กล้องวงจรปิดมันก็เห็น
ได้ มันเป็นไปได้นะ

ไปก่อนเดี๋ยวเวลามันจะยาว..

ถาม : มนุษย์เกิดมาทำไม

หลวงพ่ : โอ้โฮ.. มนุษย์เกิดมาทำไม นี่เทศน์ได้อีกวันหนึ่งเลย !

ถาม : มนุษย์เกิดมาทำไม.. การได้เกิดมาเป็นมนุษย์ยากเพียงใด.. เทวดาสามารถสร้าง
บุญหรือทำบุญได้ไหม.. ความตายเป็นเรื่องธรรมดา ทำไมมนุษย์ถึงกลัวตายมาก !

หลวงพ่ : นี่ถามดีมากเลยนะ

มนุษย์เกิดมาทำไมนี่นะ เรานี้ได้ทรัพย์มาแล้ว เราไม่รู้จักทรัพย์ของเราเอง.. เรา
นี้ได้ทรัพย์มาแล้ว แต่เราไม่เข้าใจว่าเราได้ทรัพย์..

“มนุษย์สมบัตินี้เป็นอริยทรัพย์ ! มนุษย์สมบัตินี้”

มนุษย์เกิดมาทำไม.. มนุษย์เกิดมาเพราะแรงขับของจิต เพราะมีปฏิสนธิจิต เราพูด
เป็นทางวิชาการนะ ! เราพูดเป็นทางวิชาการ เวลาผู้หญิงมีประจำเดือน มันขับถ่าย
ประจำเดือนไป นี่ไข่ในนั้นมันก็ล้านๆ โใบ ไข่ที่ขับทิ้งไปแต่ละคราวที่มีประจำเดือนมันก็
ล้านๆ โใบ แล้วสเปิร์มของพ่อ กับปฏิสนธิของไข่ เวลามันเข้าไปแล้วปฏิสนธิวิญญาณ จุติ
ลงสู่การเกิดไง

นี่จิตปฏิสนธิจิต !

ผู้ที่ไม่มียุคะมีหลาน เห็นไหม เขาทำกัฟท์กัน เขาพยายามจะมีลูก เขาหมดเงินเป็น
ล้านๆ หลายๆ ล้าน แต่เขาก็ไม่มีลูก แล้วนี่เขาบอกว่า “มนุษย์เกิดมาทำไม”

มนุษย์ก็เกิดมาจากไข่ใบเดียวไง แต่ไข่จะเกิดได้อย่างไร เพราะมันไม่หมดประจำเดือน มันขับทิ้งไป ตั้งแต่ชีวิตหนึ่งนี้ขับชีวิตทิ้งไปเท่าไร ไข่หนึ่งใบก็มนุษย์หนึ่งคน นี่ขับมนุษย์ทิ้งไปเท่าไร.. ผู้หญิงคนหนึ่งขับมนุษย์ทิ้งไปก็ล้านๆ คน..

นี่พูดถึงถ้าบอกว่าเกิดเพราะพ่อแม่ไง เราจะเปรียบวิทยาศาสตร์ว่าถ้าเกิดจากพ่อแม่ ไข่ใบหนึ่งก็มนุษย์คนหนึ่ง ประจำเดือนรอบหนึ่งมีไข่กี่ล้านใบ แล้วเราปฏิสนธิจิตที่มันลงสู่ครรภ์ เวลามันเกิดนี่มันเกิดมาจากไหน มนุษย์เกิดมาทำไม !

ปฏิสนธิจิตต่างหาก.. ความรู้สึกของเราต่างหากมันมีเวรกรรม มันถึงมาจุติในไข่.. ในครรภ์.. ในน้ำคร่ำ.. ในโอบปาดิกะ.. จิตนี้ไม่มีวันเว้นวรรค ! ไม่มีวันเว้นวรรค

นี่ศาสนาตอบเรื่องอย่างนี้ ! ศาสนาสอนลงที่นี้ ! ศาสนาสอนถึงการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย.. แล้วไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายที่พระพุทธเจ้าร้อยคัมมา.. นี่ศาสนาสอนลงที่นี้

ฉะนั้นมนุษย์เกิดมาทำไม แหม.. มันกำปั้นทุบดินนะ ! มนุษย์เกิดมาเพราะมีเวรกรรม เพราะเรายังมีอาสวะ เรายังมีแรงขับ เรามีอวิชชาครอบงำจิตเราอยู่ มันถึงต้องไปตามแรงขับที่เมื่อก็บอกว่า จิตตายแล้วไปเกิดที่ไหน มันอันเดียวกันนี่ไง จิตตายแล้วจะไปนรกก่อนหรือสวรรค์ก่อน นี่มันไปตามแรงกรรม มันจะไปไหนของมันล่ะ มันก็ไปตามกรรมที่มันทำชั่วมันนะ

ฉะนั้นเพราะมีกรรมดีกรรมชั่ว มันถึงมาเกิดเป็นมนุษย์ไง แล้วเกิดมาเป็นมนุษย์นี่มันโชคดีมาก เป็นอริยทรัพย์ เพราะถ้าไม่เกิดมาเป็นมนุษย์มันจะเกิดมาเป็นสัตว์ เกิดมาในนรกอเวจี ต้องเกิดหมด จิตนี้ พลังงานนี้ ไม่เคยเว้นวรรค จิตดวงนี้มันไม่มีการเว้นวรรค เกิดมาชาติใดชาติหนึ่งก็แล้วแต่

ทีนี้พอเกิดมาเป็นมนุษย์ เรามีโอกาสชีวิตหนึ่งนะ ชีวิตนี้ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วถ้าพ้นจากกิเลส มันก็จะพ้นจากกิเลสนี้ !

ถาม : มนุษย์เกิดมาทำไม? การเกิดมาเป็นมนุษย์ยากเพียงใด?

หลวงพ่ : ยากมาก ! ในพระไตรปิฎกพูดอย่างนี้ละ... เต่าตาบอด ! เต่านี่มันตาบอดมันอยู่ในทะเล เต่าตาบอดมันต้องโผล่ขึ้นมาหายใจตลอดเวลาใช่ไหม ถ้ามันโผล่ขึ้นมาแล้วมันมีคนทำบ่วงไว้ ถ้ามันโผล่ในบ่วงนั้นแหละ ถึงเกิดมาเป็นมนุษย์หนหนึ่ง แล้วถ้าเต่าตาบอดอยู่ในทะเล มันจะดำพูดดำว่ายเท่าไร

ฉะนั้นการเกิดมาเป็นมนุษย์นี้ต้องมีมนุษย์สมบัตินะ !

แล้วถ้ามนุษย์เกิดยาก เมื่อก่อนคนไทย ๑๖ ล้านคน เดียวนี้ ๖๐ ล้านคน เมื่อก่อนประชากรโลกมี ๒,๐๐๐ ล้าน เดียวนี้ ๗,๐๐๐ ล้านแล้ว แล้วมนุษย์มันมาจากไหน.. จิตหนึ่ง ! จิตหนึ่ง !

ฉะนั้นการเกิดมาเป็นมนุษย์... การเกิดมาเป็นมนุษย์เราบอกว่ามีบุญมากเพราะอะไร เพราะมนุษย์มีอิสรภาพ มนุษย์มีกฎหมายคุ้มครอง ถ้าเกิดเป็นสัตว์นะ อยู่ในป่านี้เขาล่าเป็นอาหาร เกิดเป็นสัตว์นะ เป็นห่วงโซ่อาหารของสัตว์ที่กินเนื้อ เราเกิดเป็นสัตว์ชีวิตเราก็เหมือนกับเป็นอาหารเขาเท่านั้นละ ชีวิตเราก็เป็นเหยื่อ.. แต่ถ้าเราเกิดมาเป็นมนุษย์นี้มีกฎหมายคุ้มครอง ไปเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหมนะเรามองไม่เห็น แต่ของเขาเขาปกครองด้วยพระอินทร์ ถ้าบนพรหมเขาก็ปกครองด้วยวรรณะของเขา พอหมดอายุขัยของเขา เขาก็เวียนตายเวียนเกิดเหมือนกัน นี่คือการเวียนตายเวียนเกิด !

ที่นี้มนุษย์สมบัติมันมีคุณค่า.. มีคุณค่าเพราะเรามีการศึกษาไง มนุษย์มีการศึกษามนุษย์มีการเจ็บปวด มนุษย์มีหนาวมีร้อน มนุษย์มีความกระทบ มนุษย์มันมีสิ่งเลือก เพราะมันมีตัวเราไง เหมือนมันเป็นแผ่นดินมันคันตลอดเวลา มนุษย์ต้องหิวตลอดเวลา มนุษย์ต้องเจ็บไข้ได้ป่วยตลอดเวลา มนุษย์ถึงต้องหาทางออก !

ถาม : เทวดาสามารถสร้างบุญหรือทำบุญได้ไหม

หลวงพ่ : ได้ ! แต่ส่วนใหญ่แล้วไม่ค่อยทำ อ้าว.. จริงๆ นะ.. เทวดาสามารถสร้างบุญและทำบุญได้ไหม... ได้แต่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยทำ

เราสังเกตได้ไหม พวกเราในทุกข์จนใจ เราอยากทำบุญกันเพื่ออยากจะมีความสุข แต่คนที่เขาร่ำรวยมีความสุข เขาไม่ค่อยทำบุญนะ เขาแบบว่าเขาพอแล้ว เทวดา นี่เขาสุข.. สุขด้วยทิพย์ของเขา เขาไม่ค่อยคิดนะ เว้นไว้แต่..

ถ้าถามว่าทำได้ไหม.. ทำได้ ! เศรษฐีก็ทำบุญได้ธรรมดา เศรษฐีเงินเขามั่งมีศรีสุข แล้วถ้าเขาทำบุญนะเป็นสิ่งที่ดีมาก เทวดาที่เขาอยากทำบุญ คือเทวดาที่เขาสร้างบุญมา มาก เราถึงบอกว่าเทวดาในลัทธิอื่นๆ กับเทวดาในพุทธศาสนาต่างกัน

เทวดาในพุทธศาสนา เพราะศาสนาพุทธนี้ศึกษาถึงเรื่องธรรมะ เพราะธรรมะนี้ เทวดาก็ต้องการธรรมะ พรหมก็ต้องการธรรมะ เพราะว่าทุกคนมีความขัดข้องใจ เทวดาก็มีความอึดอัดใจนะ เขาเป็นทิพย์ ของเขานี้เป็นทิพย์ทั้งหมดเลย แต่เขาก็มีความทุกข์ในใจของเขา

ถ้ามีความทุกข์ในใจของเขานะ แล้วเทวดาที่เป็นพุทธนี้มันศึกษาเรื่องธรรมะ พอศึกษาเรื่องธรรมะ นี้เทวดาที่เป็นพุทธถึงเลื่อนชั้น คือเวลาฟังเทศน์ฟังธรรมแล้วมันจะเลื่อนชั้น คือพัฒนาให้สูงขึ้นได้ แต่เทวดาลัทธิอื่นมันเหมือนวิทยาศาสตร์ คือตายตัว พอหมดอายุขัยแล้วก็เวียนตายเวียนเกิด

ฉะนั้นถ้าเทวดาเป็นพุทธ เทวดามีบุญไง เทวดาที่มาฟังเทศน์พระพุทเจ้า เทวดาที่มาฟังเทศน์หลวงปู่มั่น เทวดาพวกนี้ เทวดาที่สร้างบุญเนี่ยมี ! แต่นี้เทวดาที่สร้างบุญนี้ เขาต้องมีความสำนึก อย่างเราจะมากันนี้ เราตั้งใจมาเองหรือ โคนบังคับมา

ถ้าเราตั้งใจมาเอง เห็นไหม เพราะความตั้งใจเรามันชักนำให้เรา มา ถ้าเทวดาที่เขา มีบุญ เขาคิดอยากทำบุญของเขา เขาก็ได้ทำบุญ แต่เทวดาถ้าเขาไม่อยากทำเพราะเขามีบุญ อยู่แล้ว เขาอยู่สุขสบายอยู่แล้ว เขาไม่ทำ

ฉะนั้นเทวดาทำบุญได้ไหม... ได้ ! แต่ส่วนใหญ่แล้วไม่ค่อยทำ ! จริงๆ.. คนที่ทำนี้ ส่วนน้อยนะ ส่วนน้อยหมายถึงว่า เขาเห็นทุกข์ในเทวดาเขาถึงสร้างบุญต่อ แต่เทวดาที่เขาเพลินในทรัพย์สินของเทวดา เขาบอกว่าเขาพอแล้ว.. เวลาเขาจะตายนะ เทวดานี้เขากินวิญญาณาหาร พอแสงมันเริ่มฉาย.. ฉาย.. คือหมดอาหารนะก็ตาย พอตายขึ้นมาเขาจะเสียใจ

นั่นพูดถึงเทวดา!

ถาม : ความตายเป็นเรื่องธรรมดา ทำไมมนุษย์กลัวตายกันนัก

หลวงพ่ : เป็นเรื่องธรรมดาเพราะว่าเรายังไม่ถึงเวลา ให้เราเป็นคนตายเราก็ก้าว ต้องให้ไอ้คนเขียนนี้บอกว่ากูจะตายอยู่นี้มันก็กลัว แต่ตอนนี้คนเขียนมันยังเป็นเด็ก มันก็คิดว่าความตายเป็นเรื่องธรรมดา คนอื่นทำไมกลัวกันนัก

เพราะสิ่งใดถ้าไม่ถึงตัวเรา เราจะไม่เห็นโทษมัน.. สิ่งใดถ้ามันถึงตัวเรา เราจะเห็นโทษมัน..

ไอ้เนี่ยเพราะเรานึกว่า โอ๊ย... ความตายเป็นเรื่องธรรมดา... ก็เพราะเป็นวัยรุ่น เห็นไหม มันไม่กลัวตายหรอก มันยังคึกคะนอง ไม่กลัวตายหรอก แต่ไอ้คนแก่นี่มันกลัวตาย เพราะคนแก่มันใกล้ตาย

นี่คนเขียนมันยังคึกคะนองอยู่ มันก็ว่าความตายเป็นเรื่องธรรมดา.. เวลาเอ็งจะตายแล้ว เอ็งจะรู้ว่าธรรมดาหรือเปล่า ! เวลาเอ็งจะตายนะ เอ็งจะรู้เลยว่าโอ๊ย.. ไม่ธรรมดา นู้นก็ยังไม่ได้ทำ นี่ก็ยังไม่ได้ทำ.. เงินทองก็ยังไม่ได้หาเลย จะตายได้อย่างไร.. คนเราถ้ายังไม่ใกล้ตายมันก็ไม่คิดถึงหรอก เวลาใกล้ตายแล้วมันถึงคิด

มันเป็นสัญชาตญาณ ! ทุกคนมีความรู้สึกหมด โดยสัญชาตญาณ ! แต่เพราะเราเห็นว่ามันยังอยู่ไกลนักมันถึงพูดได้ ไอ้ที่ว่าไม่กลัวตาย ไม่กลัว... ธรรมดาเป็นนิพพาน.. นี่มันพูดได้ร้อยแปดเลย ไม่จริงหรอก ! ไม่เป็นความจริง !

ถาม : ทำไมความกลัวจึงเกิดจากคนเรา.. ทำไมมนุษย์เรารู้ว่าผิดจึงชอบทำกันนัก..
อยากให้พระอาจารย์เล่าเรื่องนรก-สวรรค์

หลวงพ่ : แหม.. ไอ้โฮ มีข้างหลังด้วย

ถาม : จะใช้ธรรมะขั้นใดในการทำให้เกิดความกระแจะ ขณะเมื่อเห็นบุญ

หลวงพ่ : เห็นอณูนี้ละ เอาอันนี้ก่อนเลย.. การเห็นอณูหรือเห็นสิ่งต่างๆ ถ้าเราเห็นนี้ จิตมันเห็นนะ จิตนี้มันละเอียดกว่าอีก

แสง.. ความเร็วของแสง... ความรู้สึกของจิตนี้เร็วกว่าแสง !

เราคิดถึงนะ ใครเคยอยู่อเมริกา คิดถึงอเมริกาสินี่ไปกลับได้ ๕ รอบ นั่งอยู่ที่พับ ! พับ ! พับ ! แล้วถ้าเดินทางนะช้ากว่านั้น

นี่ความคิดไง เพราะเราเคยอยู่อเมริกาซะใหม่.. แต่ถ้าให้เรานึกอเมริกานี่นึกไม่ออก เพราะเราไม่เคยไป แต่ถ้าคนเคยไปนะ นึกถึงที่เราเคยอยู่สิ คิดไปคิดกลับ.. คิดไปคิดกลับ.. คูสิเร็วใหม่ ความคิดนี้เร็วกว่าแสง !

ฉะนั้นพอความคิดนี้เราใช้พุทธโธ หรือใครที่จิตมีกำลังขึ้นมา นี่ที่เขาถึงบอกว่าเห็นอณู.. เห็นอณู เห็นความว่าง หรือเห็นต่างๆ นี่เพราะมันเห็นได้

ฉะนั้นจะใช้ธรรมะขั้นใด... ไม่ต้องใช้ขั้นใด เห็นก็คือเห็น.. เห็นก็คือเห็นเฉยๆ ไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย.. เห็น ! ความเห็นคือสิ่งที่ถูกรู้ คือจิตมันรู้.. ฉะนั้นตัวจิตเองมันเป็นพลังงานยิ่งกว่านี้อีก ตัวจิตเอง ! ถ้าตัวจิตเองมันเป็นสัมมาสมาธิ มันจะหดเข้ามาในตัวของมัน แต่เพราะตัวจิตเองไม่รู้ตัวมันเอง ดันไปเห็นอณูไง ไปเห็นสิ่งที่รู้ไง

ฉะนั้นสิ่งที่รู้ พอเราเห็นแล้วได้อะไรขึ้นมาละ เห็นสิ่งนี้เพราะจิตมันมีคุณสมบัติมันถึงเห็นได้ นี่ในเวลาปฏิบัติไป นี่ของอย่างนี้มันเป็นเรื่องเครื่องเคียงใจ เป็นเรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องที่เราจะต้องรู้

แล้วสิ่งที่รู้ละ นี่ถ้ามองเห็นอณู แล้วอณูอะไรละ.. อณูอากาศ เห็นความว่าง หรือเห็นอะไร.. เห็นอะไรบอกมา ! แล้วเห็นแล้วได้อะไร !

ถ้าได้จะไม่ถาม ที่ถามคือไม่ได้ คือไม่รู้ถึงถาม เพราะมันไม่รู้อะไรหรอก ! ความเห็นอย่างนี้ไม่รู้อะไรหรอก มันยังไม่เห็นถึงอริยสัจ ! การจะแก้สงสัยตัวเองได้ มันต้องเข้าใจในตัวของตัวเอง มันจะเห็นเข้ามาในตัวของมันเอง แล้วจะชำระกิเลสของตัวเอง ตัวเองจะรู้จักกระบวนการทั้งหมดเลย !

แต่ตัวเองไม่รู้อะไรเลย แล้วพอไปเห็นอนุที่ว่า อู้อู.. เก่งแล้ว อู้อู.. มีอภิญา ๖ ไร่
รู้วาระจิตเขา รู้ ! รู้ไปหมดเลย แต่มันไม่รู้จักตัวเองไง ตัวเองยังทุกข์อยู่เลย ตัวเองยังเจ็บ
ไข้ได้ป่วยอยู่เลย ตัวเองยังกลืนเลือดอยู่เลย แต่ไปรู้เรื่องของคนอื่น ไม่มีประโยชน์อะไร
หรอก !

ถาม : ทำไมความกลัวจึงเกิดจากเรา

หลวงพ่ : อวิชาใจ ! “ทุกอย่างเกิดจากอวิชา เกิดจากความไม่รู้.. คนเราถ้ารู้จบ
กระบวนการแล้วจะไม่กลัวสิ่งใด”

ฉะนั้นความกลัวเกิดจากเรา เพราะเรามีความไม่รู้.. ความไม่รู้ทำให้คนกลัว คน
กลัว คนตกใจ คนเพราะความไม่เข้าใจถึงกลัว ถ้าเราเข้าใจถึงเหตุถึงผลหมดแล้วเราจะไป
กลัวสิ่งใด เพราะความไม่รู้ถึงได้กลัว เพราะอวิชา เพราะมารถึงทำให้กลัว

ถ้าเพราะไม่มีมาร ไม่มีอวิชา จะไปกลัวอะไร เราจะไปกลัวของที่ตั้งอยู่ที่นี่ กลัว
ไปทำไม จะไปกลัวเหล็กกลัวไหล ไปกลัวอะไรกับมัน มันก็เป็นธรรมดาของมัน แต่ถ้า
ไม่รู้เราถึงกลัว เห็นไหม

“ทำไมความกลัวจึงเกิดจากเรา.. เกิดจากความไม่รู้ เกิดจากอวิชา !”

ถาม : ทำไมมนุษย์เรา รู้ว่าผิดจึงชอบทำกันนัก

หลวงพ่ : รู้ว่าผิด ! รู้ว่าผิดคือมีสติชั่วครั้งชั่วคราว แต่ทนแรงเร้า ทนค้นหาความ
ทะยานอยากไม่ได้... รู้ว่าผิด ! แต่ไม่มีสติยับยั้ง ไม่มีปัญญายับยั้ง ไม่มีความรอบคอบ มัน
ก็เป็นไป

แต่เวลาพระอรียเจ้า เห็นไหม นี่พวกเราเห็นพระอรียเจ้านั่งเฉย ก็ว่า “โธ้ย... โง่
น่าดูไม่รู้อะไรเลย” นั่นนะ.. พระอรียเจ้าน่ะรู้หมด ! รู้ในความคิด รู้ในความรู้สึกที่เกิด แล้ว

พูดออกไปกระทบถึงใจ พระอริยเจ้าถึงนั่งอยู่ไ.. แต่เพราะเราไม่นั่งอยู่ เห็นใหม่ เพราะเราไม่นั่งอยู่

“มนุษย์เรารู้ว่าผิดทำไมจึงชอบทำ..” ฐ ! ฐแต่ไม่ได้ชำระล้างจิตใจของตัวเอง มันไม่มีจุดยืนใจ มันก็เลยไหลไปตามต้นหาความทะยานอยากไป รู้ว่าผิดแต่ไม่มีสติปัญญาไม่เคยฝึกฝนไว้ มันก็ไหลไปตามต้นหาความทะยานอยาก คือรู้เว็บหนึ่ง แล้วสิ่งที่มันรู้แค่ ๑ เปอร์เซนต์ แต่ไอ้ค้นหา ๕๕ เปอร์เซนต์มันก็ลากไปวันยังค่ำละ

รู้อย่างนี้ ฐแบบปริยัติ ฐแบบโลก ! นี่ที่ว่าศึกษาธรรม.. ศึกษาธรรม โอ้ย.. นี่ว่าง ไม่ต้องทำอะไรเลย.. นี่มันก็คือว่างใน ๑ เปอร์เซนต์นั้นไง อีก ๕๕ เปอร์เซนต์มันยังรอกระที่บอยู่

“ว่าง... โอ้โฮ ดีไปหมดเลย” นี่เปอร์เซนต์เดียว.. เผลอแป็บเดียว อีก ๕๕ เปอร์เซนต์มันลากไปเกลี้ยงเลย !

นี่ปฏิบัติโดยปากไป ทำงานด้วยปาก ! ศึกษาธรรมะด้วยปาก ! ไม่ได้ศึกษาธรรมะด้วยใจ ไม่ได้ศึกษาธรรมะด้วยการปฏิบัติ !

ถาม : อยากให้หลวงพ่อบอกเรื่องนรก-สวรรค์

หลวงพ่ : ตอนนี้การ์ตูนเอามาแจกเนีย เดี่ยวจะแจกการ์ตูน.. การ์ตูนพระพุทธเจ้า

นรก-สวรรค์นี่นะ มันมีอยู่ในพระไตรปิฎก มันมีอยู่ในพระพุทธเจ้าเสวยชาติ ฉะนั้นสิ่งนี้มี มันถึงมีพวกศิลปินเขาทำได้

ฉะนั้นพระพุทธถึงนรก-สวรรค์ ! นรก-สวรรค์นี่เราจะพูดถึงนรก-สวรรค์ในพระไตรปิฎก.. นรก-สวรรค์ของครูบาอาจารย์ที่พูด..

“ภิกษุ.. อวดอุตริมนุษยธรรม พูดสิ่งใดที่เหนือกาลเทศะ มันเป็นดาบสองคม”

แต่การพูด เวลาครูบาอาจารย์ท่านแสดงธรรม นี่ท่านแสดงธรรมด้วยข้อมูล ด้วยประสบการณ์ อย่างเช่นเวลาอาจารย์สอนลูกศิษย์ ถ้าสอนทางวิชาการ เราก็ต้องสอนว่า วิชาการเป็นอย่างไร ประสบการณ์ของเราทำมาเป็นอย่างนี้ เพื่อให้ลูกศิษย์มั่นใจ

การแสดงธรรม.. นี่แสดงธรรมกับลูกศิษย์ลูกหาที่กำลังประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ที่กำลังเข้าด้ายเข้าเข็ม ถ้าต้องย้ำ นี่ต้องเน้นย้ำให้ชัดเจน เพื่อความมั่นใจของผู้ที่ปฏิบัติ ! ผู้ที่ปฏิบัติมันโลเลด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยากอยู่แล้ว สิ่งใดตอกย้ำ พูดให้มันคง แล้วมันมีความมั่นคงแล้วมีการพัฒนาขึ้นไป สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์

แต่สิ่งใดพูดแล้วเพื่อความกระจำ เพื่อความรับรู้ เพื่อความให้เรามั่นใจ เพื่อให้เราเจริญศรัทธา นี่ก็เป็นธรรม ! แต่สิ่งใดพูดไปโดยเย็นเยื่อ พูดไปโดยหวังความนับหน้าถือตา สิ่งนั้นไม่เป็นประโยชน์สิ่งใดเลย !

วันนี้ตอบแปลกใหม่.. ตอบเพราะอะไร ตอบเพราะว่าถ้าพูดไปนี่มันมีสังคม มีทัศนคติ เห็นไหม จิตนิสัยมันแตกต่างกันหลากหลาย ฉะนั้นเวลาพูดนี่มันพูดด้วยสตินะ แล้วอย่างเช่นบางอย่างเวลาพูดด้วยความอหังการ พูดด้วยความรุนแรง แต่นี่เพราะพูดด้วยความมั่นใจ ให้คนฟังมันมั่นคง.. ไม่ได้พูดด้วยความทำทนาย แต่พูดด้วยความมั่นคง แต่บางอย่างถ้ามันไม่สมควร พูดออกไปแล้วมันก็จะเป็ผลเสีย

ฉะนั้นอยากให้อาจารย์เล่าเรื่องนรก-สวรรค์ นี่ก็เลยจบ... เอวัง